

бой, нежели кога имъ надвикъ, зашто-то надви-
ванк-то докарова миръ, а него бѣше страхъ
отъ миръ.

Само на Прѣславъ той осѣти миръ въ ду-
шж-тж си, и като че ся боише да ся не раз-
мири пакъ, и желаше да има вѣренъ залогъ
за него.

Освѣнъ честь-та му, кой другы можаше да
ся противи на неговж-тж жежжж желж?

Святославъ токо що ся бѣше нѣщо замы-
слилъ, дойде при него брѣзоходець отъ Руско,
и му обади, че голѣмы силы Печенѣзскы сж
дошли да плашжтъ Кіевъ, и още че велика
Княгыня Олга лѣжи болна на смрть, и ся
моли на сына си да иде да приѣме душж-тж
и', и да погрѣбе тѣло-то и'. Слѣдъ брѣзохо-
дец-атъ пристигжжж и кметове Кіевскы.

— Княже! казахж му тѣ, домилѣ ни за
тебе. Ты трѣсишь чуждж земж, а отъ свож-
тж бѣгашъ, ты не нѣ вардишь, и Печенѣзи,
малко оста, да заробжтъ майкж ти и дѣца-та
ти. Ще ли дойдешъ да нѣ отбранишь, или не
ти сж драгы ни бащина ти земля ни родъ.

Люты бѣхж тия вѣсти за Святослава, гор-
чивы бѣхж тия думы, но още по-тежко му